

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 493/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti DEVELOP GROUP, a. s., *Nobelova 34, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokáti Heinrich, s. r. o., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Romana Heinricha, Lombardíniho 22b, Bratislava*, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 8/2014 z 27. februára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti DEVELOP GROUP, a. s., odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2015 doručená sťažnosť spoločnosti DEVELOP GROUP, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 8/2014 z 27. februára 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníkom občianskeho súdneho konania o zaplatenie sumy 1 910,09 € s prísl. z titulu nájomného za dočasné užívanie fasádneho lešenia na základe zmluvy o podnikateľskom nájme hnuteľných vecí. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 Cb 89/2011 z 13. marca 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 287/2012 z 11. septembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) bola sťažovateľka právoplatne zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 1 910,09 € s prísl., ako aj náhradu trov konania.

3. Na dovolanie sťažovateľky o veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením napadnutým touto sťažnosťou dovolanie vo veci samej odmietol a žalobkyni nepriznal náhradu trov konania.

4. Z odôvodnenia pripojených rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd zistil, že sťažovateľka v konaní nerozporovala žalobou uplatnený nárok žalobkyne, v odpore proti platobnému rozkazu okresného súdu z 25. mája 2011 však tvrdila, že v súvislosti s činnosťou žalobkyne jej vznikla škoda vo výške žalovanej istiny. Pohľadávku na náhradu škody následne sťažovateľka jednostranným úkonom započítala proti žalovanej pohľadávke. Započítaciu námietku však vyhodnotil okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku ako účelovú, pričom podľa jeho záveru sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie predpokladov vzniku zodpovednosti žalobkyne za tvrdenú škodu. K rovnakým záverom dospel aj krajský súd, ktorý sa vo svojom rozsudku vyrovnal aj s odvolacou argumentáciou sťažovateľky, ktorá namietala odňatie možnosti konať pred okresným súdom. Krajský súd pritom uzavrel, že na pojednávania 19. januára 2012 a 13. marca 2012 bola sťažovateľka

predvolaná, keď súd riadne doručoval zásielky sťažovateľke na adresu zapísanú v obchodnom registri, pričom sťažovateľka sa uvedených pojednávaní nezúčastnila, hoci mala doručenie vykázané uplatnením fikcie doručenia. Na sťažovateľkou navrhované nové dôkazy odvolací súd neprihliadal, keďže sťažovateľka bola poučená podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, a pre nevyužitie procesného práva navrhovať dôkazy pred okresným súdom už nové dôkazy nemohla uplatniť v odvolacom konaní.

5. Sťažovateľka vidí porušenie označenie práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu v tom, že ňou uplatnená skutočnosť zakladajúca podľa jej názoru prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku – odňatie možnosti konať pred súdom postupom súdu – nebola najvyšším súdom akceptovaná a jej dovolanie bolo odmietnuté. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval na jej námietku, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jej návrhom na vykonanie dôkazov pred odvolacím súdom. Sťažovateľka pritom argumentuje, že najvyšší súd mal povinnosť vysporiadať sa s jej námietkou, pretože dôkazy pred okresným súdom nemohla bez svojej viny predložiť, keďže o pojednávaniach 19. januára 2012 a 13. marca 2012 nevedela a účinky fikcie doručenia predvolania nemohli nastať. Sťažovateľka v sťažnosti následne rozsiahlo polemizuje so správnosťou postupu okresného súdu a krajského súdu a cituje aj podľa jej názoru aplikovateľnú judikatúru najvyššieho súdu.

6. Najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu sťažovateľka taktiež vytýka, rozpornosť a protirečivosť jeho argumentácie pri vyhodnotení ne/existencie fikcie doručenia, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu názoru o neodňatí možnosti konať pred súdom, a následne jej dovolanie ako procesne neprípustné odmietol. *V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu, toto zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Požadovala priznať aj primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 € z dôvodu celkom zjavne arbitrárneho postupu najvyššieho súdu. Požadovala priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 355,73 €.*

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podala proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že ho odmietol pre neprípustnosť. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd po prepise dôvodov rozsudku okresného súdu a krajského súdu, obsahu dovolania a vyjadrenia k nemu na vlastné odôvodnenie uviedol:

„Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolacom konaní nevyšli najavo a v dovolaní namietané neboli.

Dovolateľ v dovolaní poukazoval na existenciu vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom...

Podľa tvrdenia dovolateľa, vada konania mala spočívať v tom, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa bez vykonania dokazovania, ktoré žalovaný navrhol až v odvolacom konaní z dôvodu, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, čím mu neumožnil vyjadriť sa k tvrdeniam žalobcu, vykonaným dôkazom a odňal mu možnosť navrhnuť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o existencii škody, ktorú proti žalobcovi vo forme kompenzačnej námietky v konaní uplatnil. Dôvodom nesprávneho postupu súdov podľa dovolateľa bolo nesprávne vyhodnotenie doručenia predvolaní na pojednávanie pred súdom prvého stupňa, keď oba sudy zhodne dospeli k záveru, že žalovanému boli písomnosti – predvolania na pojednávanie doručené postupom podľa § 48 ods. 2 O. s. p...

Podľa 48 ods. 1 O. s. p. písomnosti, ktoré sú určené orgánom alebo právnickým osobám, doručujú sa pracovníkom oprávneným za orgány alebo právnické osoby prijímať písomnosti. Ak ich niet, doručuje sa písomnosť, ktorá je určená do vlastných rúk, tomu,

kto je oprávnený za orgán alebo právnickú osobu konať, ostatné písomnosti ktorémukoľvek ich pracovníkovi, ktorý písomnosti prijme.

Podľa 48 ods. 2 O. s. p. ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručení, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Citované ani iné ustanovenie zákona bližšie nešpecifikuje, v ktorých prípadoch je potrebné vychádzať z toho, že písomnosť doručiť nie je možné. Zmyslom zákonnej úpravy doručovania písomností právnickým osobám je, aby boli zásielky skutočne adresátovi doručené a výnimočne by malo dôjsť k situácii, že sa vychádza z fikcie doručenia v zmysle citovaného § 48 ods. 2 O. s. p...

V danom prípade súd prvého stupňa doručoval písomnosti – predvolania na pojednávania žalovanému, ktorý je právnickou osobou prostredníctvom pošty, pričom nešlo o zásielky doručované do vlastných rúk. Z uvedeného vyplýva, že pri doručovaní zásielky poštou bolo potrebné postupovať podľa § 48 O. s. p. a tieto zásielky mohol poštový doručovateľ doručiť ktorémukoľvek pracovníkovi žalovaného.

Ustanovenie § 48 ods. 2 O. s. p. určuje právne následky, ak vyššie uvedeným spôsobom písomnosť nebolo možné doručiť. V takomto prípade za splnenia aj ďalších podmienok (nie je súdu známa iná adresa), písomnosť sa považuje za doručení po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky aj vtedy, ak ten kto je oprávnený konať za právnickú osobu sa o tom nedozvie. V danom prípade súd prvého stupňa pri posudzovaní včasného doručenia predvolania na pojednávania postupoval správne, keď z ustanovenia § 48 ods. 2 O. s. p. vyvodil fikciu doručenia.

Z obsahu spisu vyplýva, že zásielka obsahujúca predvolanie na pojednávanie pred súdom prvého stupňa na deň 13.3.2012 bola doručovaná žalovanému na adresu jeho sídla v obchodnom registri, v ktorom je zapísaný. Z údajov pošty, uvedených na písomnosti vrátenej súdu 29.2.2012 vyplýva, že žalovaný písomnosť uloženú na pošte 8.2.2012 v odbernej lehote neprevzal, a preto bola 28.2.2012 vrátená súdu. Súd teda nepochybil, keď vyvodil záver o včasnom doručení predvolania žalovanému na pojednávanie 13.3.2012,

na ktorom vec prejednal a rozhodol. Súd prvého stupňa ako aj odvolací súd posúdili správne fikciu doručenia písomnosti obsahujúcej uvedené predvolanie na pojednávanie a uvedeným postupom súd prvého stupňa a následne ani odvolací súd, neodňali žalovanému možnosť konať pred súdom.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nezistil. Z uvedených dôvodov dovolanie ako neprípustné zamietol.“

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. *Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05)* a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný

súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ako vyplýva z uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Sťažnosť v podstate iba kopíruje dôvody, ktoré už uplatnila v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a dovolaní proti rozsudku krajského súdu, ktoré stručne dopĺňa iba všeobecnými tvrdeniami, z ktorých vyvodzuje porušenie svojich práv. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

13. Ako vyplýva zo skôr uvedeného, najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože nezistil existenciu niektorej z vád, ktorá v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku zakladá prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. Primeraným spôsobom sťažovateľke vysvetlil, že ňou formulované dovolacie dôvody ešte nezakladajú prípustnosť dovolania a z pohľadu podstaty jej dovolacej argumentácie nemožno považovať rozsudky nižších súdov za kolidujúce s dôvodmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o absencii prípustnosti dovolania nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. S určujúcimi dovolacími námietkami sa najvyšší súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď najskôr vo všeobecnej rovine vymedzil podmienky, za ktorých splnenia možno uplatniť pri doručovaní predvolania na pojednávanie právnickým osobám tzv. fikciu doručenia, aby následne vychádzajúc z konkrétnych skutočností tvoriacich obsah spisového materiálu vyvodil ich splnenie v obchodnej veci sťažovateľky.

14. Sťažovateľka pritom ani v sťažnosti doručenej ústavnému súdu a ani v dovolaní okrem vlastných tvrdení nepredložila žiaden dôkaz opaku, ktorý by spochybnil preukázané závery okresného súdu, ako aj krajského súdu o splnení zákonných podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia. Naopak, aj z pohľadu ústavného súdu sa konanie sťažovateľky javí ako účelové a obštrukčné, keď táto sa sama svojím správaním pred okresným súdom pozbavila aktívnej účasti v spore vrátane možnosti navrhovať dôkazy a argumentovať v prospech ňou tvrdeného zániku žalovanej pohľadávky v dôsledku započítania. Z odôvodnení rozsudku okresného súdu a krajského súdu je totiž zrejmé, že sťažovateľka v odpore proti platobnému rozkazu efektívne uplatnila svoju obranu v spore a označila aj niektoré dôkazy na podporu svojich tvrdení, z pojednávania nariadeného na 6. december 2011 sa ospravedlnila iba 5. decembra 2011 s tým, že až vtedy sa jej podarilo splnomocniť advokáta na zastupovanie v konaní, splnomocnenie pre advokáta však nepredložila počas celého konania na okresnom súde, na pojednávaní 19. januára 2012 sa sťažovateľka nezúčastnila bez ospravedlnenia, pričom predvolanie si v odbernej lehote

na pošte neprevzala a toto sa vrátilo okresnému súdu. Rovnako pojednávania z 13. marca 2012 sa sťažovateľka nezúčastnila bez ospravedlnenia, pričom predvolanie si v odbernej lehote na pošte neprevzala a toto sa vrátilo okresnému súdu. Sťažovateľka teda preukázateľne vedela o prebiehajúcim konaní, v rozpore so zásadou „*vigilantibus iura*“, teda bdelým patrí právo, však na svoju aktívnu účasť v konaní rezignovala. Preto za splnenia podmienky uvedenej v § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku nemožno považovať za ústavne nekonformné ani neprihliadnutie na dôkazy a skutočnosti, ktoré sťažovateľka uplatnila až v odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

15. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tejto totiž chýbala akákoľvek ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovali. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Napadnuté uznesenie preto nemožno považovať ani za svojvoľné či arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V uznesení najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015

